

grooten indruk op Reine's krachtig en liefhebbend hart. Zij heeft den oudsten zoon van Veria, die naar den overleden Filip genoemd is, met buitengemeene genegenheid in het huis van Peetje opgenomen, omdat de overige kinderen van Veria aan roodvonk lijdten — het kind loont het haar met ondank, als zijne moeder het terug komt halen — en daarenboven ziet ze Marcellien met moeder en zoon naar de taveerne gaan. Als de jonkman terugkomt, en Reine hem zijn avondeten voorzet, verraadst zij hare grieven, door hem alles toe te smijten. Zij verwijt hem, dat hij met Veria „vrijt” — en zegt, dat zij nu te veel geworden is, dat zij „er van door trekt.” Dan komt eene geweldige losbarsting van drift. Zij verwijt hem, dat hij een leugenaar is, omdat hij haar zijne liefde bekende, en nu met Veria verkeert. Zij werpt hem al de ondeugden van Veria voor de voeten: hare lichtzinnigheid, hare morsigheid, haar zelfzucht, en eindelijk kondigt zij hem aan, dat ze terstond zal heengaan.

„Wilt gij, dat ik seffens ga?” — vraagt zij op hem toetredende, maar Marcellien nadert haar met uitgestrekte armen. Hij had hare verborgen liefde in de woedende vlaag van gramschap herkend. Twee maal spreekt hij haar naam uit op „teederen, stillen toon.” Overwonnen laat zij haar hoofd op zijn schouder zinken — en het eenige, wat hij zich veroorloofde, was te fluisteren. — „Reine, het is de liefde!”

Er is in deze oplossing van den goedmoedsstrijd der heldin iets zeer frisch, zeer verrassends, zeer moois. Virginie Loveling heeft van dit eenvoudig Vlaamsche meisje eene indrukwekkende schepping weten te maken. Zoo hier het verwijt mocht gelden, dat Reine eene overdreven fijnheid van gevoel, een te hoog ontwikkelden adel van hoofd en hart doet bewonderen, dan bedenke men, dat Reine eene vondeling is, dat zij in eene stad van Oost-Vlaanderen bij een vondelingshuis is ontdekt, nauwelijks eenige dagen

oud. Reine kan dus een kind zijn van meer ontwikkelde ouders, haar aanleg mag geheel anders zijn, dan die van de boerenkinderen, te midden van welke zij is opgegroeid. Juist hiermee kan de auteur hare voorstelling van Reine verdedigen, terwijl het opmerkelijk is, dat zij het beneden zich acht het oud-romantisch motief der gevonden kinderen tot een knaffect aan het slot te gebruiken. Geene vermogende of beschaafde ouders treden op — Reine blijft eene vondeling, maar schittert bij elke gelegenheid door de liefelijke teederheid van haar gemoed, door haar al te gestreng opvatting van trouw aan een doode, tenslotte overwonnen door de gezonde opwelling van eene onbedwingbare genegenheid.

* * *

H. J. Schimmel, De Kapitein van de lijfgarde. Tweede druk, Schiedam, H. A. M. Roelants, 1892. 2 deelen post 8°.

Het is een heugelijk teeken des tijds, dat eene degelijke, boeiende, historische roman een tweeden druk beleeft. De historische roman uit het tegenwoordige tijdperk is geheel verschillend van de eerste proefnemingen eene halve of dierkwarteeuw geleden. De methode van Walter Scott — nauwkeurige studie der gedrukte bronnen, der kostumen en van het huiselijke leven — werd grootendeels gevolgd door kunstenaars van beroemden naam. Victor Hugo heeft in zijne *Nôtre Dame de Paris* merkwaardige studien omtrent kerkelijke bouwkunst geopenbaard, maar de geniale opglouing zijner fantasie niet genoeg aan banden gelegd. In zijn *Quatre-Vingt-Treize* blijkt hij eene groote belesenheid in de geschiedenis der revolutie van 1789—1793 te bezitten, en maakt hij zich zelfs aan minder fantastische arrangementen schuldig dan de historieschrijver Carlyle, maar hij